

er værnepligtig, kan fritages for militær Tjeneste, naar han angiver, at militær Tjeneste er uforenelig med hans Samvittighed. Mindretallet stiller derfor nedenævnte Ændringsforslag, der tager Sigte paa at lovfæste den Fremgangsmaade, som den militære Administration uden særlig Lovhjemmel har fulgt i en Aarrække overfor de forholdsvis faa Tilfælde, som har foreligget, hvor enkelte værnepligtige, der tilhører en eller anden religiøs Sekt, f. Eks. Adventister, Brødremenighed eller lignende, har angivet, at det var uforeneligt med deres Samvittighed at deltage i Øvelser paa vedkommende Sekts Helligdage eller overhovedet at uddannes i Vaabenbrug. Overfor saadanne værnepligtige har baade den nuværende Minister og tidligere Forsvarsministre tilladt, at de anvendtes til anden Tjeneste indenfor Militæretaten ved at overføre dem til Sundheds- eller Arbejdstropperne.

Mindretallet foreslaar at lovfæste denne Ordning og at udvide Rammen til at omfatte Tjeneste ved Orlogsværftet og andre under Forsvarsministeren hørende Institutioner og Virksomheder, hvis saadant er nødvendigt, ligesom man kan tiltræde Ministerens Forslag om at udstrække Tjenestetiden til 20 Maaneder for alle Militærnægtere for at søge betryggende Garanti for, at kun virkelige Samvittighedsgrunde er den paagældendes Motiv til Fritagelse for Uddannelse i Vaabenbrug. Men foruden de forannævnte værnepligtige, som af religiøse Grunde modsætter sig at uddannes i Vaabenbrug, har der i de sidst forløbne 3—4 Aar meldt sig en helt anden Art af Militærnægtere, der nu har dannet en Forening for „konsekvente Antimilitarister“, og fra denne Forening har Tingets Medlemmer modtaget en saalydende

Resolution

„En Forsamling paa ca. 1.000 Kvinder og Mænd, forsamlede til Møde i København den 6. November 1916 i Anledning af Militærnægternes Kamp mod *den tvungne Værnepligt*, udtaler sin varmeste Sympati med

denne Kamp og protesterer mod, at den udlægges som en personlig og sekterisk Kamp.

Denne Kamps Maal er Afskaffelse af den Skændsel for Samfundet og den Byrde for det arbejdende Folk, som Værnepligtsloven er, og den bør af alle, som kæmper for Freden og det arbejdende Folk, respekteres som en social Kamp og som saadan paa det mest energiske støttes.

Forsamlingen protesterer paa det skarpeste mod, at Regeringen indfører nogen Art af civilt eller militært Tvangsarbejde, og opfordrer Arbejdernes faglige Organisationer til at rejse sig i Kamp herimod og samtidig støtte Militærnægterne i deres Kamp for gennem den direkte Aktion at gøre den tvungne Værnepligt illusorisk.

Den tvungne Værnepligt er en af Grundpillerne for den uheldige Verdenskrig, der nu raser. Derfor bør alle organiserede Arbejdere, alle fredselkende Mennesker yde den Ungdom, der søger at sprænge denne Krigens Grundpille, sin Sympati og Støtte.“

Uden at paaberaabe sig religiøse Motiver vedkender ovenfor nævnte Forening sig, at dens Hensigt er at gennemføre et politisk Program, og ved Nægtelsen af at opfylde deres Værnepligt i Overensstemmelse med de herom gældende Love vil de protestere og demonstrere mod den tvungne Værnepligt.

Overfor denne Art af Militærnægtere nytter det foreliggende Regeringsforslag ikke det fjerneste. At overføre saadanne værnepligtige, som viser Trods og Opsætsighed mod Landets Love, til civilt Arbejde under civil Administration vil kun føre til Optøjer af den uhyggeligste Art og foranledige store og uforholdsmæssige Udgifter for Statskassen.

Mindretallet maa derfor bestemt fra raade Overførelse fra Militæretaten til civilt Arbejde af enhver Art af Militærnægtere, saa meget mere, som der i Lovforslaget ikke findes en eneste Bestemmelse om eller blot en Antydning af, hvorledes en saadan civil Virksomhed